

Ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης εἰκονίζετο ἀνὴρ (ἢ κεφαλή μετὰ τοῦ λαιμοῦ ἐξέλιπον) ἰστάμενος, πρὸς τὰριστερὰ ἐστραμμένος καὶ σκῆπτρον ἐν τῇ δεξιᾷ κρατῶν· ὅτι ἐφόρει στικτὸν χιτῶνα καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἱμάτιον, ὅπερ δίχρουν ἐν τῷ συνόλω αὐτοῦ διεποικίλλετο συγχρόνως καὶ διὰ τινων ἄλλων κοσμημάτων, δηλον· ἀσαφές μόνον, ἐμοὶ τοῦλάχιστον, εἶναι τίνι τρόπῳ περιεβάλλετο αὐτὸ ὁ εἰκονιζόμενος καὶ ἴσως ὁ μόνος λόγος ὁ δυνάμενος νὰ κινήσῃ τινὰς εἰς ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ ἀν καὶ τὸ τέταρτον τεμάχιον (τὸ κάτω) ἀληθῶς τῆς αὐτῆς πινακίδος εἶναι· ἐπίσης ἀσαφές εἶναι καὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος ἢ ἀπεικόνισις ἀν τῷ ὄντι τούτου εἶναι λείψανον ὑπὸ τοῦ ἱματίου περικεκαλυμμένου¹ τὸ ὑπὲρ τὰ γράμματα ὁρώμενον ἐρυθρὸν μέρος τῆς πινακίδος καὶ δὲν εἶναι τῆς κόμης μέρος, ὅποτε πάλιν ἢ ἔλλειψις καὶ τῆς ἐλαχίστης δηλώσεως τοῦ βραχίονος θὰ ἦτο ἔτι παραδοξότερα. Πρὸ τοῦ ἀνδρὸς εἰκονίζετο γυνὴ καθ' ὁμοίαν περίπου στάσιν, ἥτοι πρὸς τὰριστερὰ ὡσαύτως βλέπουσα, ὡς καὶ τὸ σῶμα αὐτῆς οὐχὶ ὅλως ἐν καταγραφῇ ἦτο, ὡς φαίνεται, ἀπεικονισμένον· ἐφόρει ἐπίσης ὠραῖον στικτὸν χιτῶνα ἀχειρίδωτον, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔφερε μικρὸν διάδημα ἔχουσα πρὸς τούτοις τὴν εἰς κόρυμβον ὅμοιον τῷ τοῦ δισκοβόλου τοῦ Διπύλου ἀπολήγουσαν κόμην διὰ διπλῆς ταινίας κατὰ τὴν

θέσιν περίπου τῶν ὠτων ἀναδεδεμένην. Δυστυχῶς ταύτης πολὺ ὀλιγώτερον μέρος διεσώθη· καὶ ὅμως τὸ περίγραμμα αὐτῆς κάλλιον καὶ σαφέστερον τοῦ ἀνδρὸς φαίνεται ὄν. Τρίτη μορφή δὲν πιστεύω νὰ εἰκονίζετο ἐπὶ τῆς πινακίδος, ἥς αἱ δύο ὀπαὶ (ἢ κάτω μὸλις κατὰ τὸ ἡμισυ σφίζεται) κατὰ μέσον του τοῦ ὄλου τῆς πλάτους τοποθετημέναι ἐχρησίμευον πρὸς προσήλωσιν τῆς πινακίδος· λέγω δὲ προσήλωσιν καὶ ὄχι ἀνάρτησιν διότι πρὸς τοῦτο ἢ κάτω ὀπὴ θὰ ἦτο ἀνεξήγητος. Ἀλλὰ τίνα ἄρα γε ἦσαν τὰ εἰκονιζόμενα πρόσωπα; Τὰ πινακία ταῦτα ἦσαν ὡς τὸ πολὺ, ὡς ὀρθῶς ὁ Wolters ἀνωτέρω παρατηρεῖ (σελ. 181-182) ἀναθηματικά· οὐδὲ ὅλως ἀπίθανον λοιπὸν νὰ εἰκονίζοντο ἐπὶ τῆς ἡμετέρας πινακίδος ὁ Πλούτων καὶ ἡ Περσεφόνη. Ἀλλὰ τὴν ἀξίαν αὐτῆς δὲν ἀποτελοῦσι κυρίως τὰ εἰκονιζόμενα πρόσωπα, ἀλλ' ἢ ἐπ' αὐτῆς ἐπιγραφὴ, ἐξ ἧς καὶ νέος ἡμῖν γνωρίζεται ἀγγειογράφος τῆς μελανομόρφου ἀγγειογραφίας καὶ οὗτος, ὡς ἐκ τῆς πινακίδος φαίνεται, οὐκ εὐκαταφρόνητος· Εὐφίλετο . . . . . φθέγγονται τὰ γράμματα, ὅτι δὲ Εὐφίλετο[ς ἐποίησε]ν ἢ ὀρθότερον¹ Εὐφίλετο[ς ἔγραψε]ν πρέπει νὰ συμπληρώσωμεν, οὐ χρήζει μακρῶν λόγων εἰς ἀπόδειξιν.

Ἐν Μεγάραις τῇ 28 Ἰουνίου 1889.

Δ. ΦΙΛΙΟΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΒΑΦΕΙΩ ΤΑΦΟΥ

Ὁ τὸ 1805 ὑπὸ τοῦ Gropius ἀνακαλυφθεὶς καὶ ὑπὸ πολλῶν ἄλλων κατόπιν ἐπισκεφθεὶς θολωτὸς τάφος παρὰ τὸ Βαφεῖο (ὄρα Belger Beiträge zur Kenntniss der gr. Kuppelgräber σ. 31 ἐξ.) ἀνεσκάφη πρὸ τίνος ὑπὸ τοῦ ὑποσημειομένου δαπάνῃ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας. Ἡ ἐργασία διήρκεσε 40 ἡμέρας περίπου ἦτοι ἀπὸ 23 ἕως τέλους μαρτίου καὶ ἀπὸ 1 Μαΐου ἕως 3 Ἰουνίου. Ὁ δρόμος ἔχει μῆκος 29,80 μ., ὁ δεξιὸς ὅμως τῷ εἰσιόντι τοίχος σώζεται εἰς μῆκος 23,10· πλάτος τοῦ δρόμου πρὸ τοῦ στομίου μὲν 3,45, πρὸς τὸ πέρασ ὅμως τοῦ δεξιοῦ τοίχου 3,18. Οἱ τοῖχοι εἶναι ἐκτισμένοι διὰ μικρῶν ἀκατεργάστων πλακῶν τεμονομένων οὕτω, ὡς μοι εἶπον, εἰς τὰς ὑπορείας τοῦ Ταυγέτου. Τὸ στόμιον ἔχει βάθος κάτω 4,56 μ., πλ. δὲ εἰς μὲν τὸ ἐσωτερικὸν (πρὸς τὴν θύλον) ἄκρον 1,65, εἰς δὲ τὸ ἐξωτερικὸν 1,93. Οἱ τοῖχοι (παραστάδες) αὐτοῦ εἶναι ὠκοδομημένοι διὰ μεγάλων πελεκητῶν λίθων, αἱ δ' ἄρμογαὶ αὐτῶν κεκαλυμμένοι ὑπὸ ἀσβέστου, ὡς ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Ἑραίου καὶ τῷ προτέρῳ ἐν Μυκῆναις ἀνακα-

λυφθέντι· περιεργότερον ὅμως ἐν τῷ τοῦ Βαφειοῦ εἶναι, ὅτι καὶ βλάβαι τῶν λίθων καὶ ῥωγμαὶ προξενηθεῖσαι ὑπὸ τοῦ βάρους τοῦ ὑπερθύρου ἐσκαπᾶσθησαν ὑστερώτερον δι' ἀσβέστου, ὅπως μὴ φαίνωνται. Τῶν παραστάδων ἡ μὲν ἀριστ. τῷ εἰσιόντι εἶναι κατεστραμμένη μέχρι τοῦ μέσου ὕψους περίπου, τῆς δ' ἑτέρας μέρος σώζεται μέχρι 4,20, ὅσον ἦτο τὸ ἀρχικὸν ὕψος. Τὸ ὑπερθύρον λείπει. Ἐν τῷ ἑδάφει τοῦ στομίου ὑπάρχει ἐσκαμμένος λάκκος οὐχὶ λίαν κανονικὸς ἔχων μῆκος πλευρῶν 1,60 ἕως 1,90 καὶ βάθος 1,90, στενοῦμενος δὲ πρὸς τὰ κάτω· τὸ στόμιον δὲν εὐρέθῃ πεφραγμένον διὰ τοίχου, ἴσως ἕνεκα τοῦ πρωτοφανοῦς ἐν τῷ ἑδάφει αὐτοῦ λάκκου. Ἡ θύλος ἔχει διάμετρον 10,15 ἕως 10,35, εἶναι δὲ ἐκτισμένη ὡς καὶ οἱ τοῦ δρόμου τοῖχοι, διὰ μικρῶν πλακῶν· οἱ δόμοι αὐτῆς σώζονται ἐνιαχοῦ μέχρις ὕψους 3 μέτρων. Τὸ ἑδάφος αὐτῆς, ὃ ἀποτελεῖ ὁ φυσικὸς βράχος, ἦν ἐπιστρωμένον, πλὴν ὀλίγων μερῶν, διὰ στρώματος γῆς μελανῆς καὶ τινων ἀνθράκων ἐκ πυρᾶς προερχομένων· ἐν τῷ στρώματι τούτῳ εὐρίσκοντο διεσπαρμένα τὰ κτερίσματα (μόνον τὸ πρὸς τὸ στόμιον τρίτον μέρος τοῦ τὰ-

¹ Παράβ. καὶ Gerhard Auserl. Vas. 417, 418.

¹ Παράβ. Klein, Griech. Vasen mit Meistersignaturen, 1886, σελ. 6, σημ. καὶ σελ. 49.

φου ἐστρεφέτο κτερισμάτων), ἦτοι δεκατέσσαρες λίθοι ἐγγεγλυμμένοι, δύο χρυσοὶ δακτύλιοι, ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τῶν ὁποίων ὁμοίου τοῖς ἐκ Μυκηθῶν ὑπάρχει ἐγγεγλυμμένη παράστασις (ἀνὴρ πρὸς δένδρον τείνων τὰς χεῖρας καὶ παρ' αὐτὸν γυνή), δύο ἰχθύες μικροὶ περιτμητοὶ ἐξ ἐλάσματος χρυσοῦ, καρφίδες ἀργυραὶ καὶ χαλκαὶ, κοσμήματα μικρὰ (βόδακες τὸ πλεῖστον) καὶ φύλλα ἐκ χρυσοῦ, ψῆφοι ὄρων ἐκ λίθου καὶ ἠλέκτρον, λείψανα ἀσημαντα ἐντελῶς ἐλεφαντίνων ἀντικειμένων κττ. Ὅσων εὐρέθησαν ἐλάχιστα λείψανα, ὅσον δὲ ἠδυνήθησαν νὰ διακρίνῃ, κεκαυμένα τὰ πλεῖστα· ἀγνοῦ ὅμως ἐὰν ἦσαν ζώων ἢ ἀνθρώπων. Εἰς τὸ βόρειον (δεξιὸν τῷ εἰσιόντι) ἤμισυ τῆς θόλου ἀνεκαλύφθη λάκκος ἐσκαμμένος ἐν τῷ ἐδάφει ἔχων μ. 2,25, πλ. 1,10 καὶ βάθος 1 μέτρ. κτιστὸς τὰς πλευρὰς καὶ ἐστρωμένος τὸν πυθμένα διὰ πλακῶν· ὅμοιαι μείζονες πλάκες ἀπέτελουν τὸ κάλυμμα. Ἐν τῷ λάκκῳ τούτῳ διευθυνομένη ἀπὸ Δ. πρὸς Α. δὲν εὐρέθησαν ὄστα, ἀλλ' οὐδὲ ἄνθρακες, ἐνεκα τούτου ὑποθέτω, ὅτι ὁ νεκρὸς ἐτάφη, δὲν ἐκάθη, τὰ ὄστα ὅμως ἐκλύθησαν εἰς κόνιν. Εἰς τὸ ἐν ἄκρον αὐτοῦ εὐρέθη ξίφος σῶζον τρεῖς χρυσοὺς ἴλους τῆς κόπης, πέντε μάχαιραι διαφόρων μεγεθῶν, δύο αἰγμαὶ δοράτων, σολὴν χαλκοῦς εἰς τεμάχια (ἴσως δόρατος μέρος), εἰς δίσκος ὡσεὶ κατόπτρου, πέντε ἢ ἕξ δίσκοι κυρτοὶκοίλοι διαφόρων μεγεθῶν, τέσσαρες δίσκοι παχεῖς μολύβδινοι, δύο ἀλαβάστρινα ἀγγεῖα τέσσαρα πηλίνα, ἀρτηρὴ ἀργυροῦς, ἄλλος ὅμοιος χαλκοῦς. Ὀλίγον πρὸς τὸ μέσον τοῦ τάφου εὐρέθησαν ὀδοθήκοντα ψῆφοι ὄρων ἐκ λίθου ἀμειβύστου καὶ δύο λίθοι ἐγγεγλυμμένοι, παρ' αὐτὰ δὲ ἐγγειρίδιον χαλκοῦν χρυσοκόλλητον καὶ εἰς τὸ μέσον τοῦ τάφου δύο χρυσοὶ πατήρια μετ' ἀναγλύπτων παραστάσεων (ἄνδρες συλλαμβάνοντες βόας) δύο ὅμοια ἀργυρᾶ ἄνευ παραστάσεων, φιάλη ἀργυρᾶ ἔχουσα τὰ χεῖλη καὶ τὴν λαβὴν ἐπίχρυσα, εἰκοσιτρεῖς λίθοι ἐγγεγλυμμένοι, τρεῖς δακτύλιοι, ὧν ὁ μὲν χρυσοῦς ἀπλοῦς, ὁ ἄλλος χαλκοῦς μετ' ἐγγεγλυμμένης παραστάσεως καὶ ὁ τρίτος σιδηροῦς, οὗ μόνον ἡ σφεδὸν σῶζεται, δύο σκευὴ χαλκᾶ ἀγνώστου χρήσεως κττ. Τέλος εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ τάφου εὐρέθη μία μάχαιρα, δύο πελέκει, ὧν ὁ ἕτερος περιέρχου σχήματος, καὶ δύο παχεῖς μολύβδινοι δίσκοι.

Μεταξὺ Σκλαβοχωρίου καὶ τοῦ λόφου τῆς ἀγ. Κυριακῆς, ἐφ' οὗ ὑποτίθεται ὅτι ἔκειτο ὁ ναὸς τοῦ Ἀμυκλαίου Ἀπόλλωνος, ὀλίγα λεπτὰ πρὸς Ν. τοῦ χωρίου Γοδένα ἀνεκάλυψα δύο ἄλλους τάφους τῆς αὐτῆς ἐποχῆς, οὗχί ὅμως θολωτοῦς, ἀλλ' ἐσκαμμένους ἐν τῷ βράχῳ, ὡς εἶναι οἱ τοῦ Νεαυπλίου καὶ τῶν Μυκηθῶν· δὲν ἀνέσκαφα ὅμως οὐδέτερον αὐτῶν.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 25 Ἰουνίου 1889.

Χ. ΤΣΟΥΝΤΑΣ

ΟΙΚΟΔΟΜΗΜΑ ΡΩΜΑΪΚΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΞ ΑΥΤΟΥ

Ἀπὸ τῆς 8^{ης} Ἰουνίου ἢ Ἀρχ. Ἐταιρία σκάπτει πρὸς ἀποκάλυψιν τελείαν οἰκοδομήματός τινος, οὗ μέρος μικρὸν τυχαίως εἶχεν ἐμφανισθῆ βορείως τῆς λεωφόρου Ὀλγας, ὅτε οἱ ἐργάται τῆς ἐπὶ τῶν Ὀλυμπίων ἐπιτροπῆς τὴν ἐκεῖ μετρίαν ἀνωφέρειαν διεσχημάτιζον πρὸς ὑποδοχὴν φυτείας. Τὸ οὕτως ἐμφανισθὲν ἦτο ψηφιδόστρωτον ἔδαφος, προφανῶς τέχνης τῶν Ῥωμ. χρόνων, ἢ δ' ἐπὶ τῶν Ὀλυμπίων ἐπιτροπῆ ἔκρινεν, ὅτι, ἂν διὰ περαιτέρως ἀνασκαφῆς ἀπεδεικνύετο τὸ οἰκοδόμημα ἄξιον λόγου, ὡφελε νὰ τὸ διατηρήσῃ, καθὼς περίπου διετήρησε καὶ τὸ νοτίως τῆς αὐτῆς λεωφόρου πρὸ ἔτους ἐμφανισθὲν βαλανεῖον.

Ἐν τῷ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν δημοσιευθέντι τεύχει τοῦ Bull. de Corr. Hell. 1889 σ. 433 ἐξ. δημοσιεύεται ὀλόκληρος ἢ ἐν σελ. 113 κ. ἐξ. ἐπιγραφή μετὰ συμπληρώσεων καὶ σημειώσεων ὑπὸ τοῦ κ. Foucart. Μέρους δ' αὐτῆς (στ. 22 - 46) εἶχεν ἤδη ἐκδόσει ὁ γάλλος λόγιος ἐν τινι πο-

Ἡ Ἀρχ. Ἐταιρία ἀνεδέχθη τὴν διὰ σκαφῆς τακτικῆς ἐξέτασιν τοῦ τόπου, καὶ ἤδη, ἰκανῶς προβάλλοντος τοῦ ἔργου, ἀπεκαλύφθησαν τὰ ἐδάφη τῆς κατασκευῆς μεγάλου οἰκοδομήματος, βαλανεῖου ἴσως καὶ τούτου, ἢ καὶ οἴκου ἰδιωτικοῦ, ἔχοντος καὶ λουτρικὰ χωρίσματα. Δὲν εἶναι δὲ ἐτι καιρὸς νὰ εἰπωμέν τι περὶ τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ σχήματος τοῦ οἰκοδομήματος· ἀρκούμεθα μόνον πρὸς τὸ παρὸν νὰ δηλώσωμεν, ὅτι παρουσιάζει τινὰ πρωτοφανῆ καὶ ὅτι ἐγένοντο ἐν αὐτῷ ἤδη ἐν παλαιοῖς χρόνοις μετασκευαί, ὅπερ δηλοῦται ἐκ τινος μεγάλης μαρμαρίνης πλακῶς, ἣν ἐθεσάν ποτε οἱ μετασκευασταὶ πᾶν ἀβύθμως ὡς κατώφλιον ἐπὶ τῆς εἰσόδου ἐνός τῶν χωρισμάτων, καὶ οὐ μόνον διέφθειραν οὕτω τὴν ἐκεῖ κυκλικὴν τῆς οἰκοδομῆς γραμμὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν πλάκα αὐτήν, ἔχουσαν ἐπὶ τῆς τοῦ πάχους ἐπιφανείας διστιχὸν ἐπιγραφὴν, ἀνάστροφα ἔθεσαν, ὡστε νῦν τὰ γράμματά της οὕτως ἐμφανίζονται·

Η Ι Τ Β Ε Β Ζ
Α Ι Δ Ι Λ Α Ω

Πιθανώτατα ἡ πλάξ αὕτη, ἔχουσα ἐξ ἀρχῆς οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸ ὄνομα τοῦτο (κατ' ὀνομαστικὴν ἢ δοτικὴν, ἄνευ προγεγραμμένου ἰῶτα) Ματιδία σεβαστή, ὅπερ ἦτο τῆς ἐξ ἀδελφῆς ἀνεψιάς τοῦ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ, καὶ Λατινιστὶ ἐν τε ἐπιγραφαῖς καὶ ἐπὶ νομισμάτων γράφεται Matidia Augusta, θὰ ἐλήφθη ἄλλοθεν ποθεν καὶ ἐτέθη ἐδῶ πολὺν χρόνον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Τραϊανοῦ, ἴσως καὶ μετὰ τὸν τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ τῶν δύο Ἀντωνίνων· διότι ἡ Ματιδία ἦτο ἐπίσημον πρόσωπον τοῦ Καισαρικοῦ οἴκου, οὕσα καὶ ἀδελφὴ τῆς Σαβίνης, γυναικὸς τοῦ Ἀδριανοῦ. (Ἴδε Σπαρτιανὸν ἐν βίῳ Ἀδριανοῦ κεφ. 5, καὶ τὰς ἐν C. I. Gr. ἀρ. 2577-8 ἐπιγραφὰς τὰς ἐκ τῆς Λύττου, πόλεως τῆς Κρήτης).

Εὐρέθη δέ, ἀπλῶς κατακείμενον εἰς τὰ χώματα, καὶ μικρὸν κυλινδρικοῦ βωμίδιον (ὑψ. 0,16, κάτω διαμέτρον 0,10) ἢ μᾶλλον εἰπεῖν θυμιατήριον, καθ' ὅσον ἔχει ἐπάνω ὀλίγην κοιλότητα πρὸς ὑποδοχὴν λιθανωτοῦ. Ἐπὶ τῆς περιφεροῦς αὐτοῦ ἐπιφανείας ἀναγινώσκονται τὰ

Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ι
Γ Ε Φ Υ Ρ Α Ι Ω
Κ Λ Σ Θ Η Σ Ε Υ Σ
Ψ Α Φ Ι Α Δ Η Σ

Ἀπόλλωνι
γεφυραῖω
Κ(αὐδίο)ς Θεσεῦς
Ψαφιάδης.

Δύο τινὰ νέα ὁ λίθος προσφέρει, τὸ ἐπίθετον τοῦ Γεφυραίου ὅπερ μέχρι τοῦδε δὲν ἐγινώσκετο ὅτι εἶχε καὶ ὁ Ἀπόλλων (καθὼς ἄλλοι θεοί, ἢ Διὸς εἴτε Δημήτηρ καὶ ἢ Ἀθηνᾶ), καὶ τὴν τοῦ δημοτικοῦ ὀνόματος τῶν Ψαφιαδῶν γραφὴν διὰ τοῦ ἄλφα ἐν τῇ παραληγοῦσῃ, ἐνῶ ἔως τώρα ἐκ βιβλίων (καὶ ἐξ ἐπιγραφῆς κεκολοδομένης, τῆς ἐν Φιλίστορι, τόμ. 4, τεύχ. 3, ἀρ. 2) μόνον τὸ Ψαφίδαί ἐπιστεῦτο. (Περὶ τῶν Γεφυραίων, γένους ἐν Ἀττικῇ, καὶ περὶ τῶν σχέσεων αὐτῶν πρὸς τὴν λατρείαν θεοτήτων τινῶν καὶ πως καὶ πρὸς τοὺς Δελφοῦς, ἐπιθ. Toerffer, At. Genealogie σ. 293 κ.ἐ.). Οἱ χρόνοι δὲ τῆς νῦν φανεῖσης ἐπιγραφῆς θὰ εἶναι ἴσως τὰ μέσα τοῦ πρώτου μετὰ Χρ. αἰῶνος.

Εὐρέθησαν δὲ σποράδην ἐν τῇ ἀνασκαφῇ ταύτῃ καὶ πολλὰ ἀρχιτεκτονικὰ μέλη Ἴωνικοῦ βυθμοῦ καὶ γλυπτὰ θεῶν καὶ ἀνθρώπων σώματα καὶ κεφαλαί, καὶ κοσμήματα δὲ οὐκ ὀλίγα περιεργότατα, περὶ ὧν ἄλλοτε.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 4 Ἰουλίου 1889.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Ἐν τῷ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν δημοσιευθέντι τεύχει τοῦ Bull. de Corr. Hell. 1889 σ. 433 ἐξ. δημοσιεύεται ὀλόκληρος ἢ ἐν σελ. 113 κ. ἐξ. ἐπιγραφή μετὰ συμπληρώσεων καὶ σημειώσεων ὑπὸ τοῦ κ. Foucart. Μέρους δ' αὐτῆς (στ. 22 - 46) εἶχεν ἤδη ἐκδόσει ὁ γάλλος λόγιος ἐν τινι πο-

λιτικῆ ἐφημερίδι τῶν Ἀθηνῶν τὴν 19/31 Μαΐου, ἦτοι τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς ἡμέραν, καθ' ἣν τυπωθὲν καὶ τὸ φύλλον τοῦ τεύχους τούτου, τὸ περιέχον τὰς συμπληρώσεις τοῦ κ. Τσουντα, ἀπεστάλη εἰς τινος τῶν περὶ τὰ ἀρχαιολογικὰ ἀσχολουμένων ἐνταῦθα τε καὶ ἀλλαχοῦ.

(Ἐξεδόθη τῆ 20^ῃ Ἰουλίου 1889.)